

BRACTWO KAPLAŃSKIE ŚW. PIUSA X
Kościół Niepokalanego Serca
Najświętszej Maryi Panny

SŁOWO DUSZPASTERZA

Drodzy Wierni!

W tym słowie wstępnym chciałbym poruszyć dwie bardzo ważne sprawy. Pierwsza dotyczy wyniku Krucjaty Różańcowej, a druga projektów rozbudowy i upiększenia naszego kościoła.

WYNIKI KRUCJATY RÓŻAŃCOWEJ

Przede wszystkim pragnę Was poinformować o wyniku naszej wspólnej, zakończonej w końcu marca br., Krucjaty Różańcowej. Otóż, na podstawie stosownego komunikatu Przełożonego Generalnego naszego Bractwa, informuję z radością, że na całym świecie w intencji Krucjaty odmówiono aż **19 107 331 różańców!** Oznacza to przekroczenie planowanej liczny 12 milionów różańców o ponad 7 milionów. Nasz Przełożony Generalny J.E. Ks. Bp Bernard Fellay, przy najbliższej okazji, przekaze ten wielki bukiet modlitw różańcowych na ręce Jego Świątobliwości Papieża Benedykta XVI.

Ufamy, że dzięki Bożej hojności i naszej Krucjacie spłyną na cały Kościół, szczególnie na Stolicę Apostolską i na nasze Bractwo, wielkie łaski. Ufamy, że Bóg obdaruje dobrami duchowymi także samą Rosję, tak by mogła zaleczyć swe duchowe rany i w czasie wybranym przez Opatrzność doznać łaski nawrócenia. Nawrócenia Rosji potrzebuje świat! W postscriptum niniejszego listu znajdziecie dokładny wykaz wyników Krucjaty.

PROJEKTY ROZBUDOWY I UPIĘKSZENIA NASZEGO KOŚCIOŁA

Dzięki hojności swych dobroczyńców Bractwo Kapłańskie Św. Piusa X zbudowało już w Polsce dwa kościoły (w Warszawie i Gdyni). Budowa budynku naszej świątyni pw. Niepokalanego Serca N.M.P. w Gdyni została ukończona w końcu 2006 r., a 13 października 2007 r. (w 90 rocznicę ostatniego objawienia Matki Bożej i „cudu słońca” w Fatimie) kościół został uroczyście konsekrowany przez J.E. Bpa Bernarda Fellay. Od tego czasu nowy dom Boży przyciąga coraz to nowych wiernych i staje się prawdziwym centrum odrodzenia tradycyjnej liturgii, nauki i duchowości na Pomorzu Gdańskim.

W centralnym miejscu prezbiterium naszego kościoła stoi ołtarz dla odprawiania Mszy św. Wszechczasów. Niekiedy nawet kilkakrotnie w ciągu dnia na tym ołtarzu uobecnia się dramat zbawczej śmierci Naszego Pana Jezusa Chrystusa, odnawia się Jezusowa ofiara złożona na krzyżu za grzechy całego świata. Każdy ołtarz jest drugą Górą Kalwarii, na której nie symbolicznie, ale jak najbardziej rzeczywiście, choć w bezkrwawy sposób, Najwyższy Kapłan Jezus Chrystus ofiaruje swoje Ciało i Krew jako zadośćuczynienie za przestępstwa dzieci Adama. Wszystkie obrzędy i teksty liturgiczne, jak również całe wyposażenie kościoła, wyrażają i podkreślają tę tajemnicę Mszy św. Dzięki Mszy św. owoce ofiary Chrystusowej mogą stać się udziałem każdej duszy, jeśli tylko z wiarą i ufnością zbliży się do ołtarza.

W warunkach nadzwyczajnych (np. na pielgrzymim szlaku) dla odprawienia Mszy św. wystarczy ołtarz polowy i jakieś spokojne miejsce. W warunkach zwyczajnych potrzeba budynku świątyni i stałego ołtarza. Lecz nie wystarczy sam budynek kościoła i ołtarz. Potrzeba jeszcze wszystkich tych elementów wewnętrznych i zewnętrznych, których Kościół Katolicki tradycyjnie używa dla powiększenia chwały Bożej, piękna liturgii i pożytku duchowego wiernych. Już od początku katolickiej architektury sakralnej, od czasów, gdy budowano pierwsze bazyliki chrześcijańskie, widzimy stanowczą wolę Kościoła, by jak najbardziej ubogacić wszystkie miejsca, budynki i sprzęty, służące liturgii i ją otaczające.

Przypomnijmy sobie ważne wydarzenie sprzed dwóch tysięcy lat. Oto na sześć dni przed Męką Pańską, św. Maria Magdalena „wzięła funt drogiego, szpikanardowego olejku, i namaściła nogi Jezusowe” (J 12, 3). Judasz obłudnie skrytykował „marnowanie” przez św. Marię Magdalenę cennej substancji. Spytał: „Czemuż tego olejku nie sprzedano za trzysta denarów, i nie dano ubogim?”. I wówczas padła znamienna odpowiedź Pana Jezusa: „Ubogich bowiem zawsze wśród siebie macie, a Mnie nie zawsze macie”. Kult Boży ponad wszystko!

Św. Ignacy de Loyola nauczał zaś, iż jeśli ktoś „trzyma z Kościołem”, to między innymi „wychwala ozdabianie i budowanie kościołów, podobnie jak obrazów – i oddaje im cześć odpowiednio do tego, co przedstawiają” („Ćwiczenia duchowe” nr 360). Każdy naród, każde miasto, każda parafia ofiaruje na potrzeby kultu Bożego to, co ma najcenniejsze i najpiękniejsze. Większość ludzi w dawnych czasach było niewątpliwie biedniejszymi niż obecnie, a jednak chrześcijańskie kraje pokryto gęstą siecią katedr, kościołów, klasztorów, kaplic różnego typu, sanktuariów... Te pomniki chwały Bożej i wspaniałości łacińskiej cywilizacji powstawały nie tylko w dużych miastach, ale także w najmniejszych wioskach i świadczą o niezwykłej religijności i hojności wiernych.

Wspaniałe kościoły i ołtarze wznoszono nie tylko w latach pomyślności, ale często także w czasach wojny, głodu, epidemii i kryzysów, żeby w ten sposób przebłagać wszechmogącego Boga i wyprosić Jego miłosierdzie. Katolickiemu duchowi są jak najbardziej obce ikonoklazm (czyli niechęć do obrazów i rzeźb przedstawiających Osoby Boskie i postaci Świętych), purytańska opatrnie rozumiana oszczędność, kalwiński pseudoascetyzm, buddyjski kult pustki i minimalizm. Każdy tradycyjny kościół, szczególnie w naszych czasach, powinien być znakiem sprzeciwu wobec modernistycznej fali niosącej zniszczenie sakralnej sztuce i architekturze.

Z tych powodów od samego początku istnienia przeoratu gdyńskiego planowaliśmy dalsze prace nad rozbudową i upiększeniem naszego kościoła. W najbliższym czasie planujemy realizację następujących projektów:

1. Retabulum nad ołtarzem i „Tron Łaski”

Już posiadamy ołtarz i kopię figury Matki Boskiej Fatimskiej, której Niepokalane Serce jest Patronem naszego kościoła i przeoratu. Teraz potrzebujemy retabulum (tak zwanej nastawy ołtarzowej), który będzie tłem dla figury Maryi i Jej Niepokalanego Serca.

Projekt naszej nastawy nawiązuje do słynnej wizji siostry Łucji dos Santos, którą otrzymała w hiszpańskim miasteczku Tuy 13 czerwca 1929 r. W opisie tej wizji czytamy: „...Na ołtarzu pokazał się jasny krzyż sięgający aż do sufitu. W jaśniejszym świetle można było zobaczyć w górnej części krzyża oblicze i górną część ciała człowieka, nad piersią gołąbka, również ze światła, a do krzyża przybite ciało drugiego człowieka. Trochę niżej bioder w powietrzu wisiał kielich i wielka Hostia, na którą z oblicza Ukrzyżowanego i z jednej rany piersiowej spadały krople krwi. Z Hostii spływały te krople do kielicha. Pod prawym ramieniem krzyża stała Najświętsza Maryja Panna. Była to Matka Boska Fatimska ze swym Niepokalanym Sercem w lewej ręce, bez miecza i róż, ale z cierniową koroną i płomieniem. Pod lewym ramieniem krzyża widniały wielkie litery jakby z czystej wody źródlanej, które biegły na ołtarz tworząc słowa: „Łaska i Miłosierdzie”. Zrozumiałam, że została mi przekazana tajemnica Trójcy Przenajświętszej...”

Patrząc oczami s. Łucji, widzimy więc Tróję Przenajświętszą: Boga Ojca, ukrzyżowanego Syna w Jego ramionach, i Ducha Świętego w postaci gołębic. W ikonografii taka kompozycja nazywa się „Tronem Łaski”. Trójca Przenajświętsza – źródło wszelkiej łaski – przeznacza drugą Osobę – Boga Syna, na ofiarę krzyżową. Z boku Ukrzyżowanego krew spływa na Hostię Przenajświętszą, a z Niej do kielicha. To jest wyraźne wskazanie na ofiarę Mszy św., dokonaną na ołtarzu. Ludzkość otrzymuje owoce tej Chrystusowej ofiary przez pośrednictwo Niepokalanego i Bolesnego Serca Maryi, która stoi pod krzyżem i działa jako Współodkupicielka oraz Pośredniczka Wszystkich Łask. Z Trójcy Przenajświętszej, przez Krzyż Chrystusowy na Kalwarii, przez ołtarz naszego kościoła, za pośrednictwem Serca Maryi do dusz wszystkich wiernych – oto droga „Łaski i Miłosierdzia” Bożego, którą ma przedstawiać projektowane retabulum.

W trójkącie sufitu, nad ołtarzem będzie wisiała kompozycja „Tronu Łaski”. Na ścianie nad ołtarzem będzie umieszczone drewniane pozłoczone retabulum, w centrum którego na niebieskim tle, otoczona złotymi promieniami będzie stała figura Matki Bożej Fatimskiej. Na górnej części retabulum umieścimy monogram Najświętszego Imienia Jezus – IHS (z greckiego ΙΗΣΟΥΣ), tłumaczony między innymi jako „Jesus Hominum Salvator”, czyli „Jezus Zbawiciel ludzi”.

2. Dzwonnica

„Sursum corda! – W górę serca!”. Tak mówi lub śpiewa kapłan przed prefacją Mszy św. Jednym z najważniejszych symboli modlitewnego wzniesienia serc do Boga jest zwieńczona krzyżem wieża kościoła.

Wieża też pełni ważną funkcję „apostolską”. Jest widoczna z daleka. Służy do triumfalnego podniesienia znaku naszej wiary – Krzyża św. Krajobraz z wieżami kościelnymi jest krajobrazem chrześcijańskim. Przestrzeń z dźwiękiem dzwonów jest przestrzenią chrześcijańską. Wieża powinna górować wymiarami nad innymi budynkami w swym otoczeniu. Swoją wysokością ma podkreślać, że kościół jest najważniejszym budynkiem wśród otaczających go domostw i siedzib różnych instytucji. W kościele (nie w domu, nie w urzędzie państwowym, szkole czy w

sklepie, ale w kościele na ołtarzu!) odbywa się to, co jest w życiu najistotniejsze. Przypomina o tym właśnie wysoka wieża z krzyżem i dźwięk dzwonów.

Zamierzamy wybudować około szesnastometrową dzwonnice. Ma stanąć obok drzwi wejściowych kościoła. Będzie pełniła funkcję portalu czyli głównego wejścia do kościoła. Nad portalem umieścimy artystyczny napis z tytułem kościoła.

3. Grota Matki Bożej z Lourdes

Niedaleko od kościoła planujemy wybudować grootę symbolizującą wnękę w skale Massabielle koło Lourdes, gdzie w 1858 r. objawiła się Najświętsza Maryja Panna św. Bernadecie Soubirous. Grota będzie zbudowana z kamienia, a wewnątrz niej umieścimy kopię figury Matki Bożej z Lourdes.

Pomiędzy cudownymi wydarzeniami z Fatimy i Lourdes istnieje silny związek, dlatego też godzi się, by obok naszego kościoła stała owa grota. Będzie pięknym wyrazem naszej czci i miłości ku Matce Bożej i naszej różańcowej pobożności. Tak ją zlokalizujemy, by była jak najlepiej widoczna z ulicy i by wyraźnie oddzieliła przestrzeń reprezentacyjną (podwórze kościelne) od pomocniczej (parking samochodowy). Przed grocią, na podwórzu kościelnym, będzie się można zbierać na modlitwę.

4. Schody w zakrystii

Zakrystia jest integralną częścią kościoła. To nie jest pomieszczenie techniczne, czy magazynowe, lecz sakralne. Tam zaczynają się i kończą obrzędy liturgiczne. Tam są z szacunkiem i troską przechowane konsekrowane naczynia, relikwie, oleje św.

Długi i wąski plan działki pod naszym kościołem nie pozwolił na zbudowanie większej zakrystii. Dziś widzimy, że potrzebujemy dla przechowywania szat i sprzętu liturgicznego oraz dla przygotowywania nabożeństw dodatkowej przestrzeni. Planujemy więc wykorzystać jako dodatkową zakrystię pomieszczenie znajdujące się pod kościołem. By to uczynić, niezbędna jest budowa schodów łączących oba pomieszczenia.

Takie są nasze plany. Z Bożą pomocą je zrealizujemy, ale Bóg chce byście w realizacji tych planów mieli swój udział i zaskarbili sobie w ten sposób wiele dóbr duchowych. Zwracamy się więc do Was, drodzy Wierni, z prośbą o pomoc!

Z podobną prośbą wystąpimy także do naszych dobroczyńców z Zachodu, lecz w pierwszym rzędzie prosimy o pomoc Was, którzy zbieracie się tak często w tym domu Bożym. Potrzebujemy wsparcia finansowego, ale także pomocy w pracach budowlanych kiedy się one rozpoczną. Wszystkie ofiary (imiennie i anonimowe) na ten cel będą zbierane oddzielnie od niedzielnej tacy i ogłaszane w „Biuletynie Informacyjnym”. Wykorzystamy je tylko na realizację wyżej wymienionych projektów. Składając je można też wskazać na jaki konkretnie projekt lub nawet na jaki detal konkretnego projektu mają być przeznaczone (np. na „Tron Łaski”, na figurę Matki Boskiej z Lourdes, na dzwony etc.).

Każda, nawet najmniejsza ofiara jest cenną, tak jak cenna jest dobra intencja. Pamiętajmy, że nawet największa budowla składa się z pojedynczych cegieł. Ufamy, że gdy dzieło rozbudowy i upiększenia naszego kościoła zostanie szczęśliwie ukończone, to – z Bożą pomocą – będzie następnie przez długie lata służyło większej chwale Pana Boga i Jego Najświętszej Matki, zbawieniu dusz i odrodzeniu katolickiej Tradycji.

**Z kapłańskim błogosławieństwem dla Was i Waszych Rodzin,
Wasz duszpasterz, ks. Edmund Naujokaitis**

PS. Dokładny wykaz wyników Krucjaty Różańcowej:

**Dom Generalny Bractwa w
Menzingen (Szwajcaria) – 31 257**
Nowicjat siostr oblatek w Salvan
(Szwajcaria) – 13 918

Seminaria Bractwa:

Ecône (Szwajcaria) – 67 034
Winona (Stany Zjedn. Am.) – 32 422
Zaitzkofen (Niemcy) – 41 567
Flavigny (Francja) – 28 102
Goulburn (Australia) – 9 333
La Reja (Argentyna) – 47 032

Dystrykty i Domy Autonomiczne:

Afryka – 2 819 395
Niemcy – 689 417
Ameryka Południowa – 603 086
Azja i Oceania – 2 919 257
Australia i Fidzi – 444 021
Austria – 142 973
Belgia i Holandia – 137 075

Kanada – 738 891
Stany Zjednoczone Am. – 5 495 952
Francja – 3 113 231
W. Brytania i Skandynawia – 218 645
Włochy – 172 960
Liban – 916
Meksyk – 335 794
Szwajcaria – 451 965
Hiszpania i Portugalia – 102 169
Irlandia – 147 575
Europa Wschodnia – 327 903
W tym: Białoruś – 13 519
Estonia – 2410
Litwa – 23 161
Łotwa – 1330
Polska – 99 057
(w tym Gdynia 14 620)
Rosja – 329
Ukraina – 188 097

ŚWIĘTA MIESIĄCA CZERWCA

bł. Dorota z Mątówów Wielkich

Choć corocznie 25 czerwca wspomina się w archidiecezjach gdańskiej i warmińskiej oraz diecezji elbląskiej w liturgii bł. Dorotę z Mątówów Wielkich, to jednak jest ona na ogół w Polsce słabo znana. Złożyło się na to kilka przyczyn, ale przede wszystkim tak, że żyła na terenie, który leżał na prusko-polskim pograniczu. W początku XIV w. opanował go Zakon Krzyżacki. Krzyżacy skwapliwie zaludniali zajęte przez siebie tereny ludnością przybyłą z różnych stron Europy zachodniej, osiedlając ją na bardzo dogodnych warunkach. W ten sposób powstał swoisty tygiel etniczno-kulturowo-językowy. Składały się na niego elementy rodzime: polski i pruski oraz napływowe: Niemcy i ludzie pochodzący z

Niderlandów, Burgundii etc. W takich warunkach zwykle najsilniejszy z elementów osiąga status dominującego. W tym wypadku był to element niemiecki.

W wyniku wojny trzynastoletniej te ziemie przyłączono do Królestwa Polskiego (1466 r.). Rządy królów polskich i wielkich książąt litewskich honorowały etniczne stosunki istniejące w Prusach Królewskich, do których należały Żuławy. W wyniku pierwszego rozbioru Rzeczypospolitej (1772 r.) Żuławy, Warmię i większość Pomorza wschodniego (a więc prawie całe Prusy Królewskie) zagarnęło Królestwo Prus. Krótco potem Rzeczpospolita utraciła też Gdańsk. Stan ten trwał do 1918 r., a dla Gdańska i Żulaw aż do 1945 r. Te historyczne uwagi pozwalają zrozumieć dlaczego żywot bł. Doroty był znany długo jedynie w językach łacińskim i niemieckim oraz dlaczego ona sama jest do dziś w Polsce stosunkowo słabo znana. W niemieckiej historiografii występuje jako *Dorothea von Gross Montau*.

Błogosławiona urodziła się 25 stycznia 1347 r. w ówczesnym Państwie Zakonu Krzyżackiego, na Żulawach, we wsi Mątowy Wielkie leżącej na prawym brzegu Wisły, blisko Tczewa. Przed 1925 r. wieś należała do diecezji warmińskiej, potem do gdańskiej (1925–1992) i od 1992 r. należy do diecezji elbląskiej. Chrzest św. otrzymała 6 lutego w miejscowym, do dzisiaj szczęśliwie zachowanym kościele. Na imię otrzymała Dorota, gdyż w dniu tej świętej była ochrzczona. Ojcem Doroty był sprowadzony z Niderlandów kolonista Wilhelm Schwartz. Matka błogosławionej, Agata także pochodziła z rodziny kolonistów, ale przybyłych na Żuławy wcześniej niż pan Schwartz. Rodzice Doroty wyróżniali się rzetelnością i pobożnością. Cieszyli się powszechnym szacunkiem. Dorota była ich siódmym z kolei dzieckiem. Wcześniej przystąpiła do pierwszej spowiedzi i komunii św. Od dziecka okazywała duże zamiłowanie do modlitwy, liturgii i umartwień.

Chciała wstąpić do klasztoru, ale rodzice zdecydowali inaczej. Gdy miała 16 lat wydali ją za mąż za gdańskiego płatnerza Adalberta. Posiadał w Gdańsku przy ulicy Długiej własny warsztat rzemieślniczy. Dobrze prosperował. Dziś na miejscu tego warsztatu stoi kamienica pod numerem 64. Po ślubie Dorota przeniosła się do męża. Z biegiem lat powiła dziewięcioro dzieci. Niestety nowo zawarte małżeństwo nie było szczęśliwe. Pomińmy już fakt, że Albert był od swej żony starszy o 20 lat. To nie wskazane, ale zdarzały się szczęśliwe małżeństwa z taką różnicą wieku. Gorszą okolicznością był charakter Adalberta. Lubił towarzyskie życie ponad swój stan. Nadużywał alkoholu. Temperament miał władczy, wręcz gwałtowny. Nominalnie był katolikiem, ale w głębi serca był mało religijny. Nie rozumiał często swej żony, choć powinien, bo to co robiła zasługiwało tylko na pochwałę. „Kiedy więc Dorota zaczęła codziennie uczęszczać do kościoła Mariackiego na Mszę św., oddawać się dłuższej modlitwie, czynkom pokutnym i miłosierdziu, doszło do awantur, a nawet bicia jej do krwi. Dnia pewnego tak mąż pobił Dorotę, że była bliska śmierci. (...) Dorota pozostała nadal stanowcza w swoich postanowieniach. Cicha, sumienna, pracowita starała się mężowi dogodzić we wszystkim. Nie chciała jednak prowadzić życia światowego i do tego zmusić

się nie dała. Z wolna przekonał się mąż, że ma w swojej żonie oddaną sobie i kochającą osobę. Charakter jego łagodniał, zaczął częściej przystępować do Sakramentów św., klękał do pacierza. Być może do opamiętania pomogły mu także domowe nieszczęścia”.

Epidemie trapiące w latach 1373 i 1382 Gdańsk zabrały rodzinie aż ośmioro dzieci. Szczęśliwie przeżyła tylko jedna córka – Gertruda, która później wstąpiła do klasztoru benedyktynek w Chelmnie. Dorota jest pięknym przykładem dla kobiet, którym przyszło żyć w stanie długotrwałego, głębokiego i wydawałoby się nieprzewidywalnego, kryzysu małżeńskiego. Wręcz heroiczną cierpliwością i modlitwą w intencji bardzo trudnego w pożyciu męża, zdołała go nawrócić i pozyskać dla Boga. Tak jak wcześniej św. Monika swego grzesznego syna. Przykład Doroty jest szczególnie ważny i cenny dziś, gdy nęka świat i Polskę feminizm. Jest to ideologia będąca, naturalnie nie jedyną, ale jedną z głównych przyczyn, wielu nieszczęść rodzinnych. Pod wpływem ideologii feministycznej rozpada się wiele (i coraz więcej) małżeństw, cierpią dzieci... Iskrę jakiegoś kryzysu czy okresowego niepowodzenia w życiu rodzinnym należy starć się zagasić, napięcie przeczeć, uspokoić emocje i rozładować konflikt. Feminizm, pod hasłem równouprawnienia kobiet, działa dokładnie odwrotnie! Dolewa oliwy do ognia! Rozpala płomyk drobnych niepowodzeń do niebotycznych rozmiarów wielkiej luny, która trawi więź małżeńską. Przykład życia Doroty jest wielkim antifeministycznym manifestem. Już chociażby tylko za to należy pamiętać o Dorocie gorliwie podtrzymywać i upowszechniać.

Dorota namówiła męża do uczestnictwa w pielgrzymce pokutnej do Akwizgranu, gdzie wielką czcią otoczone były relikwie Męki Pańskiej. Wyruszyli w 1384 r. Potem odwiedzili jeszcze kilka zachodnioeuropejskich sanktuariów, m.in. Einsiedeln w Szwajcarii. Gdy Dorota przebywała w Rzymie, na obchodach jubileuszu ogłoszonego przez pap. Urbana VI, jej mąż zmarł w Gdańsku. Jako wdowa mogła poświęcić się już całkowicie życiu duchowemu i tak też się stało. Wróciła do Gdańska. Pozalać sprawy majątkowe i przeniosła się do pobliskiego Kwidzyna, stolicy diecezji pomezkańskiej.

Była to jedna z czterech diecezji powstałych w XIII w. pod rządami krzyżackimi. Pomezania, to łacińska nazwa tej części Prus Zakonnych, która otaczała Kwidzyn. Niestety biskupstwo pomezkańskie upadło w 1525 r. wraz z sekularyzacją Zakonu i apostazją ostatniego z wielkich mistrzów. Dziś tradycje dawnej diecezji pomezkańskiej kontynuuje diecezja elbląska, na której terenie leży Kwidzyn. W każdym razie, gdy do Kwidzyna przyjechała Dorota, było to miasto biskupie, podczas gdy Gdańsk nie. Na płaszczyźnie kościelnej niewielki Kwidzyn znaczył wówczas więcej niż duży, portowy Gdańsk.

W Kwidzynie Dorota zamieszkała w „ciasnej komórce, którą jej wypożyczyła pobożna niewiasta, Katarzyna Mulner”. Za spowiednika wybrała sobie ks. Jana z Kwidzyna. On też poparł u biskupa pomezkańskiego prośbę Doroty o status rekluzji. Oznaczało to prośbę o zgodę na życie w odcięciu od świata, w celi bez jej

opuszczania. Biskup taką zgodę wydał i Dorota została zamknięta 2 maja 1393 r. w celi zbudowanej przy kwidzyńskiej katedrze. Po szczęśliwie odbytej, półrocznej próbie, drzwi do celi zostały zamurowane. Ze światem łączyło Dorotę tylko okienko, przez które podawano jej Komunię św. i pożywienie. Ponieważ cela była w obrębie murów katedry, Dorota uczestniczyła tym samym we wszystkich Mszach św. i nabożeństwach katedralnych. Przez zakratowane okienko widziała ołtarz z tabernakulum. Do tego okienka przybywało wielu ludzi z prośbą o modlitwę, poradę i duchowe wsparcie. Pewnie też przychodziło wiele żon mających przykrych czy wręcz niegodziwych mężów. Można przypuszczać, że pewnie niejednej z nich Dorota dodała siły do zachowania cierpliwości i wymodliła pokój rodzinny. Pewnie nie tylko jej mąż Adalbert, ale i mężowie innych kobiet zawdzięczali modlitwom Doroty swe nawrócenie, nawet o tym nie wiedząc.

Dorota była stygmatyczką. „Ukryte stygmaty, bardzo bolesne, miała od młodzińskich lat”. Miała liczne mistyczne doświadczenia, widzenia, o których doskonale wiedział i których autentyczność potwierdził jej spowiednik. On też był autorem pierwszej biografii Doroty. Ks. Jan z Kwidzyna spisał jej wyznania i wydał je pt. *Septilium*. Był to opis siedmiu szczególnych łask, jakie Dorota otrzymała w mistycznych przeżyciach od Boga. W literaturze niemieckiej najlepsze prace o Dorocie napisali ks. Richard Stachnik i historyk Hans Westpfahl. W historiografii polskiej najcenniejszą jest praca franciszkanina o. Alfonsa Władysława Neimana. Dodajmy, że Dorota była pierwowzorem opisanej przez Adama Mickiewicza w powieści poetyckiej pt. *Konrad Wallenrod* Aldony. To właśnie Aldona, zamurowana w wieży na zamku w Malborku, wskazała Wallenroda i w ten sposób przyczyniła się do wybrania go na wielkiego mistrza Zakonu.

Wróćmy jednak do Doroty. „W celi przeżyła czternaście miesięcy. Wyczerpana niezwykle pokutą opuściła ziemię dla nieba 25 czerwca 1394 roku. Grób jej znajdował się w krypcie specjalnie wystawionej dla jej prochów w podziemiach katedry pw. św. Jana Ewangelisty w Kwidzynie. Nad grobem wzniesiono ołtarz.” Jej pogrzeb, w którym brały udział rzesze wiernych, zapoczątkował jej kult. Grób Błogosławionej nawiedził król polski Władysław Jagiello, kiedy zwycięski wracał z pola bitwy pod Grunwaldem w 1410 r. „Papież Bonifacy IX, na prośbę wielkiego mistrza i biskupów pruskich, polecił przeprowadzić proces kanoniczny biskupom chełmińskiemu i warmińskiemu oraz opatowi oliwskiemu. Spisano wówczas zeznania 257 świadków o jej życiu i łaskach doznanych za jej wstawiennictwem. Już w roku 1406 wysłano akta do Rzymu”.

Jednak wojny Zakonu z Polską w latach 1410 i 1466, a potem odstępowanie wielkiego mistrza Albrechta von Hohenzollerna od Kościoła przerwało ten proces. Kwidzyn znalazł się w granicach Prus Książęcych. Protestanci starali się na opanowanych przez siebie terenach zatrzeć ślady po religii katolickiej, co między innymi spowodowało zniszczenie w XVI w. krypty z grobowcem bł. Doroty. Mało tego, zburzono nawet celę Doroty. Jej kult jednak trwał nadal, choć

katolików na pomorskiej ziemi niestety ubyło. W 1637 r. bp chełmiński Jan Lipski ogłosił Dorotę, obok bł. Juty z Chełmży, patronką Ziemi Pruskiej, diecezji chełmińskiej i diecezji pomezkańskiej. Ta ostatnia faktycznie nie istniała już dawno, ale Kościół nie pogodził się z jej likwidacją i *de iure* diecezja pomezkańska istniała w początkach XVII w. nadal. W 1976 r. pap. Paweł VI podpisał dekret Kongregacji dla Spraw Beatyfikacji i Kanonizacji o zatwierdzeniu heroiczności cnót i istnieniu kultu Doroty od niepamiętnych czasów. To było równoznaczne z aktem beatyfikacji. Tego samego roku odbyły się w katedrze oliwskiej w Gdańsku wielkie uroczystości dziękczynne. Kościół w Mątowach Wielkich jest dziś świątynią parafialną pw. św. św. Piotra i Pawła. Znajdują się w nim pamiątki ikonograficzne dotyczące bł. Doroty. Warto tę świątynię odwiedzić i prosić tam bł. Dorotę o wstawiennictwo we wszystkich trudnych sprawach małżeńskich i rodzinnych.

(opr. na podstawie książki pt. *Święci na każdy dzień* pióra ks. Wincentego Zaleskiego, Wyd. Salezjańskie Warszawa 1996)

ŚWIĘTY MIESIĄCA LIPCA

św. Otton z Bambergi

Corocznie dwie archidiecezje (Szczecin-Kamień i Gdańsk) oraz dwie diecezje (Koszalin-Kołobrzeg i Pelplin) wielkiego Pomorza, od ujścia Odry aż do ujścia Wisły, w dniu 3 lipca wspominają w liturgii postać św. Ottona z Bambergi. To był największy misjonarz słowiańskiego, zachodniego Pomorza. Ta kraina, przynajmniej od ujścia Odry na wschód, znajdowała się w granicach Państwa Polskiego już pod rządami księcia Mieszka I. W 1000 r. powstało w Kołobrzegu biskupstwo podległe metropolii w Gnieźnie. Krótka jednak potem wystąpiła fala reakcji pogańskiej połączonej w czasie z najazdem czeskiego księcia Brzetysława. Biskupstwo w Kołobrzegu upadło. Pomorze powróciło do pogaństwa i uniezależniło się politycznie od Piastów. Książę Bolesław Krzywousty na początku XII w. zbrojnie opanował tę krainę (1121 r.) i wspierał akcję chrystianizacyjną. Księstwo Zachodniopomorskie ze stolicą w Szczecinie stało się lennem polskim. Akcja misyjna długo nie przynosiła rezultatu. Cóż z tego, że książę pomorski w Szczecinie Warcisław przyjął chrzest, skoro jego poddani dalej trwali w pogaństwie. Przybyły z Hiszpanii bp Bernard niemal nie stracił z ich rąk życia podczas pierwszej próby misyjnej. W końcu dzieło misji zachodniopomorskiej zostało szczęśliwie dokonane przez bpa Ottona z Bambergi.

Urodził się w szlacheckiej rodzinie von Mistebachów w Szwabii. Już w młodości odbywał podróże do Polski. Jako kapłan pełnił w Polsce ważne funkcje: prowadził szkołę katedralną w Gnieźnie, był w Płocku kapłanem księżnej Judyty Salijskiej, siostry cesarza Henryka IV, żony księcia polskiego Władysława Hermana. W Niemczech został najpierw kapłanem i kanclerzem cesarza Henryka IV, a potem biskupem Bambergi (grudzień 1102 r.). Jest to miasto nad

rzeką Regnitz w północnej Bawarii (według dzisiejszych granic związkowych). „Święty wszedł do miasta, mimo zimy (1 lutego 1103 r.), bosy i w szacie pokutnej, co na wiernych wywołało silne wrażenie.” Godził cesarza Henryka IV i następnie Henryka V z papieżem Paschalisem II. Owocem jego pertraktacji był konkordat wormacki (1122 r.), według postanowień którego cesarz ograniczył niektóre swe uprawnienia wobec Kościoła. Głównie chodziło o prawo inwestytury, którego egzekwowanie szkodziło misji Kościoła i było przedmiotem krytyki Stolicy Apostolskiej. „Największe jednak zasługi położył Święty jako pasterz swojej diecezji, którą zorganizował wzorowo tak pod względem administracyjnym, jak przede wszystkim duszpasterskim.” Wiele dobra wyświadczył zakonom.

Książę polski Bolesław Krzywousty (syn księcia Władysława Hermana i księżnej Judyty) poprosił św. Ottona o przybycie do Polski i pokierowanie misją chrystianizacyjną na Pomorzu zachodnim. Biskup przybył, ale zanim pojechał na Pomorze do pogańskich Słowian, jakiś czas spędził w Gnieźnie. Modlił się u grobu św. Wojciecha, czyniąc go patronem misji zachodniopomorskiej. W 1124 r. dotarł na Pomorze. W odróżnieniu od bpa Bernarda, bp Otton przybył w towarzystwie bogatego orszaku, co zrobiło na pomorskich poganach duże wrażenie. Pomorscy panowie, za swym księciem Warcisławem, przyjmowali z rąk bpa Ottona chrzest św. W kolejnych pomorskich miastach (np. Szczecinie, Kamieniu Pomorskim, Stargardzie) wznoszono kościoły. Gorliwie pomagali bpowi Ottonowi w misji benedyktyni z opactwa św. Michała położonego koło Bambergi. Na Wolinie bp Otton napotkał opór, ale łagodnością i z wsparciem księcia Warcisława dokonał chrystianizacji wyspy.

Misja trwała osiem miesięcy. Orszak bpa Ottona szczupłał w liczbie, bowiem w kolejnych miastach zostawali należący do orszaku księża-zakonnicy. „W ciągu ośmiu miesięcy ochrzcił 22 tysiące Pomorzan, pozyskał dla Chrystusa wszystkie miasta.” Bp Otton przez Gniezno powrócił do Bambergi.

Polityka jednak wtargnęła w jego pomorskie dzieło. Oto książę Warcisław wymówił zależność lenną Bolesławowi Krzywoustemu i poddał się cesarzowi Lotarowi. Na gruncie kościelnym poddał się metropolii w Magdeburgu lekceważąc tym samym metropolię w Gnieźnie. Co więcej, napadł i złupił Płock. W odpowiedzi Bolesław Krzywousty ponownie wyruszył zbrojnie na Pomorze zachodnie. Zatrwożony Warcisław poprosił bpa Ottona o mediację pokojową. Przyniosła ona pomyślny rezultat. Bolesław przebaczył, a Warcisław złożył mu hołd lenny i uznał kościelną zależność Pomorza od metropolii w Gnieźnie, a nie w Magdeburgu.

Bp Otton postanowił raz jeszcze wyruszyć na Pomorze zachodnie, by umocnić swe niedawne sukcesy misyjne. W 1128 r. stanął znowu na zachodniopomorskiej ziemi. Założył wiele kolejnych placówek duszpasterskich. Postanowił też utworzyć biskupstwo na Wolinie, co stało się faktem krótko po jego śmierci. Po zakończonej misji powrócił do Bambergi, gdzie 30 czerwca 1139 r. oddał swą duszę Bogu. Pochowano go w jego ulubionym benedyktyńskim opactwie pod

Bambergą na Górze Św. Michała (*Michelsberg*). Pół wieku później, pap. Klemens III dokonał jego kanonizacji.

Dodajmy, że kontakty Pomorza zachodniego z Bambergą trwały jeszcze długo po śmierci św. Ottona. Benedyktyni z Bambergi założyli w 1180 r. swój własny przeorat pw. św. Jakuba w Szczecinie. Książę szczeciński Barnim III w połowie XIV w. tocząc spory z roszczeniami Brandenburgii „ożywił kult św. Ottona, odbył pielgrzymkę do jego grobu i nawiązał ściśle kontakty z klasztorem św. Michała w Bamberdze, sprowadzając stamtąd wykształconych zakonników”.

Powstałe w 1140 r. biskupstwo na Wolinie objął kapelan księcia Bolesława Krzywoustego Wojciech. Pierwotnie było zależne od metropolii gnieźnieńskiej. Potem bezpośrednio od Rzymu. W końcu XII przeniesiono jego siedzibę do Kamienia Pomorskiego. Uległo upadkowi w 1535 r., gdy tamtejszy biskup dokonał apostazji na rzecz herezji luteranckiej. W ten sposób protestantyzm zniszczył dzieło bpa Ottona. Pomorze zachodnie ze swą książęcą dynastią Gryfitów uległo w XVI w. protestantyzacji i weszło w skład I Rzeszy Niemieckiej. Ziemie zachodniopomorskie po II wojnie światowej powróciły w granice Polski. W miejsce protestanckiej ludności niemieckiej przybyli polscy katolicy. Pod względem kościelnym Pomorze zachodnie włączono w skład administracji apostołskiej w Gorzowie Wielkopolskim. Stan diecezjalnych struktur Kościoła uregulowano ostatecznie na Pomorzu zachodnim dopiero w 1972 r., gdy pap. Paweł VI erygował diecezję szczecińsko-kamińską i diecezję koszalińsko-kolobrzeską. W ten sposób Pomorze zachodnie stało się znowu ziemią katolicką, o co tak bardzo około 800 wcześniej zabiegał św. Otton.

Obecnie głównym ośrodkiem kultu św. Ottona z Bambergi w Polsce są Pырzyce na Pomorzu zachodnim. Za miastem bije „źródło św. Ottona”, przy którym misjonarz w ciągu dwudziestu dni ochrzcił około siedmiu tysięcy Pomorzan.

(opr. na podstawie książki pt. *Święci na każdy dzień* pióra ks. Wincentego Zaleskiego, Wyd. Salezjańskie Warszawa 1996)

CZERWIEC MIESIĄCEM POŚWIĘCONYM BOŻEMU SERCU

Czerwiec to miesiąc poświęcony szczególniejszej czci Serca Jezusowego. Charakter taki nadal mu klasztor sióstr Najświętszego Serca Jezusowego des Oiseaux w Paryżu, w pierwszej połowie XIX wieku. W klasztorze des Oiseaux przełożoną była św. Zofia Barat (+1865), założycielka zgromadzenia. Tam to, w roku 1833, z inicjatywy kilku pobożnych osób, zaczęto po raz pierwszy obchodzić czerwiec jako miesiąc Serca Jezusowego. Papieże bł. Pius IX i Leon XIII, aby czerwcowi nadać charakter miesiąca Serca Jezusowego, przywiązali liczne odpusty do modlitw ku czci Najświętszego Serca odmawianych w czerwcu oraz do nabożeństw urządzanych w kościołach. Bł. Pius IX wydał owe rozporządzenia 8 maja 1873 roku, a Leon XIII – 21 lipca 1899 roku.

Przypomnijmy obietnice jakie Pan Jezus dał św. Małgorzacie Marii Alacoque dla tych, którzy będą czcili i naśladowali Jego Najświętsze Serce:

- „1. Dam im wszystkie łaski potrzebne w ich stanie.
2. Zgoda i pokój będą panowały w ich rodzinach.
3. Będę ich pocieszał we wszystkich ich strapieniach.
4. Będę ich bezpieczną ucieczką za życia, a szczególnie przy śmierci.
5. Wyleję obfite błogosławieństwa na wszystkie ich przedsięwzięcia.
6. Grzesznicy znajdą w mym Sercu źródło nieskończonego miłosierdzia.
7. Dusze oziębłe staną się gorliwymi.
8. Dusze gorliwe dojdą szybko do wysokiej doskonałości.
9. Błogosławić będę domy, w których obraz mego Serca będzie umieszczony i czczony.
10. Kapłanom dam moc kruszenia serc najtwardzijszych.
11. Imiona tych, co rozszerzać będą to nabożeństwo, będą zapisane w mym Sercu i na zawsze w nim pozostaną.
12. Przrzekam w nadmiarze miłosierdzia Serca mojego, że wszechmocna miłość moja, udzieli tym wszystkim, którzy komunikować będą w pierwsze piątki przez dziewięć miesięcy z rzędu, łaskę pokuty ostatecznej, że nie umrą w stanie nielaski mojej ani bez sakramentów i że Serce moje stanie się dla nich bezpieczną ucieczką w godzinę śmierci.”

(na podstawie *Słownika kultu Serca Jezusowego* ks. Jana Hojnowskiego, Wydawnictwo M, Kraków 2000)

KOŁO ŚPIEWU GREGORIAŃSKIEGO

**zaprasza wszystkich wiernych
na ćwiczenia śpiewu pieśni łacińskich
chorału gregoriańskiego**

Ćwiczenia prowadzi ks. Raivo Kokis.

Następne spotkania:

15 i 22 czerwca, wtorek,

6 i 20 lipca, wtorek,

w sale wykładowej po wieczornej Mszy św. i
Różańcu (około godz. 19.00).

KAPLICE W POLSCE PÓŁNOCNEJ

☞ **Kaplica pw. Chrystusa Króla** (ks. Edward Wesolek)

86-253 Kijewo Król., **Bajerze 36** (palac), tel. 56-6867271.

Niedziele: 12.00 – Msza św. W tygodniu: 8.00 – Msza św.

☙ **Kaplica pw. Św. Jana Marii Vianneya** (ks. Edward Wesolek)
ul. Gen. Józefa Bema 3/5, **Toruń** (skrzyżowanie Szosy Chelmińskiej, ul. Bema i ul. Podgórnej).

Niedziele: 9.30 – Różaniec św., 10.00 – Uroczysta Msza św.

Środy: 17.30 – Różaniec św., 18.00 – Msza św.

Pierwsze piątki miesiąca: 17.30 – Różaniec św., 18.00 – Msza św., wystawienie Najśw. Sakramentu.

☙ **Kaplica pw. Św. Wojciecha** (ks. Raivo Kokis)

ul. Monte Cassino 30, **Szczecin**. <http://szczecin.piusx.org.pl>

Niedziele: 9.30 – Różaniec św., 10.00 – Uroczysta Msza św.

☙ **Msza św. w rejonie Koszalina-Kołobrzega** (ks. Raivo Kokis)

3. niedziela miesiąca: 16.00 – Różaniec św., 16.30 – Uroczysta Msza św.

Najbliższa Msza św. 20 czerwca i 18 lipca.

ZAPRASZAMY NA

REKOLEKCJE IGNACJAŃSKIE

☙ 5 dni z Chrystusem Królem i Jego Niepokalaną Matką!

☙ 5 dni oddalenia od świata, od codzienności, spędzone na rozmyślaniu nad tym, co w życiu najważniejsze: nad zbawieniem wiecznym!

☙ 5 dni dla nabrania nowych sił do walki ze złem!

☙ 5 dni, by znowu stać się w pełni katolikiem.

Dla kobiet:

27 czerwca, niedziela, do 2 lipca, piątek

Dom rekolekcyjny pw. Bł. Zefiryna, Kijewo Król., Bajerze 36

23 sierpnia, poniedziałek, do 28 sierpnia, sobota

Przeorat pw. Św. Piusa X, ul. Garncarska 32, Warszawa

Dla mężczyzn:

5 lipca, poniedziałek, do 10 lipca, sobota, Warszawa

30 sierpnia, poniedziałek, do 4 września, sobota, Bajerze

Prosimy o zgłoszenie do br. Krzysztofa co najmniej na 7 dni przed rozpoczęciem rekolekcji: telefonicznie **22-6152860** albo emailem [**info@piusx.org.pl**](mailto:info@piusx.org.pl).

Więcej informacji: [**http://www.piusx.org.pl/rekolekcje-ignacjanskie**](http://www.piusx.org.pl/rekolekcje-ignacjanskie)

ZAPRASZAMY NA OBÓZ WAKACYJNY dla dzieci w wieku 9–14 lat

Miejsce: Jaworki k. Szczawnicy

☞ Obóz dla chłopców 05.07–14.07

Zainteresowanych prosimy o kontakt z przeoratem lub bezpośrednio z osobą odpowiedzialną (22 615 28 60, ks.lukasz@piusx.org.pl).

☞ Obóz dla dziewcząt 14.07–24.07

Zainteresowanych prosimy o kontakt z przeoratem lub bezpośrednio z osobą odpowiedzialną (798 724 292, oboz.dziewczeta@piusx.org.pl).

Koszt pobytu wynosi 450 zł za osobę. Istnieje możliwość dojazdu autokarem z przeoratu warszawskiego – koszt 70 zł. Ostateczny termin zgłoszeń to 20 czerwca. Liczba miejsc jest ograniczona!

MĘSKIE KOŁO RYCERSTWA NIEPOKALANEJ (M.I. 2)

zaprasza wszystkich młodzieńców i mężczyzn na kolejne spotkanie w niedzielę, **27 czerwca i 18 lipca 2010 r.** bezpośrednio po Mszy św. Celem spotkania będzie wspólne studium książki **Romano Amerio pt. „Iota unum”**. Spotkanie odbędzie się w podziemiach naszego kościoła.

PIELGRZYMKA TRADYCJI DO WILNA I SZYDŁOWA

W dniach od 5 do 9 września 2010 r.

przeorat pw. Niepokalanego Serca NMP w Gdyni organizuje pielgrzymkę autokarową z Warszawy do Wilna i Szydłowa

Program pielgrzymki

4 IX, sobota: możliwość przenocowania w przeoracie warszawskim dla pielgrzymów spoza Warszawy

5 IX, niedziela: rano Msza św. w kościele Bractwa w Warszawie, wyjazd z Warszawy, nocleg w Wilnie

6 IX, poniedziałek: Wilno, zwiedzanie wszystkich najważniejszych świątyń i zabytków miasta, nocleg w Wilnie

7 IX, wtorek: zwiedzanie Wilna i przejazd do Trok, nocleg w Wilnie

8 IX, środa, święto Narodzenia NMP: wyprawa na Żmudź

- Góra Krzyży koło Szawli,

- klasztor bernardynów w Cytowianach,

- sanktuarium w Szydłowie, gdzie w 1608 r. miało miejsce pierwsze w Europie objawienie Matki Boskiej zawierające publiczne przesłanie (dzień wielkich odpustów),

- wieczorem uroczysta Msza św. w kaplicy Bractwa w Kownie, nocleg w Kownie

9 IX, czwartek: zwiedzanie **Kowna**, powrót do Warszawy przez **Sejny**, możliwość przenocowania w przeoracie warszawskim

Opiekunem duchowym pielgrzymki jest ks. Edmund Naujokaitis.

Koszt pielgrzymki dla jednej osoby: **890 zł**, dla uczniów i studentów **750 zł**.

Cena obejmuje: przejazd autokarem, usługę przewodnika, noclegi w hotelach dwugwiazdkowych, śniadania i obiadykolacje, ubezpieczenie. Dopłata do pokoju 1-osob. wynosi 160 zł.

Na wstępy do zwiedzanych obiektów należy przeznaczyć ok. 35 zł.

Ostateczny termin zgłoszeń: **10 czerwca** br.

Zgłoszenie udziału w pielgrzymce następuje:

- przez zapłacenie całej ceny pielgrzymki przelewem na rachunek przeoratu w Gdyni albo gotówką do rąk kapłana przeoratu w Gdyni, oraz
- przez podanie kapłanowi przeoratu w Gdyni swych danych osobowych: imię, nazwisko, wiek, adres, nr tel. komórkowego, ew. poczta elektroniczna.

Dla osób niepełnoletnich jest potrzebna pisemna zgoda rodziców.

Dane kontaktowe:

Przeorat pw. Niepokalanego Serca NMP

ul. Wiczlińska 11, 81-578 GDYNIA

tel. 58-6297509, 889-501363, p. el. gdynia@piusx.org.pl

Bank Ochrony Środowiska S.A., Nr rach.: 21 1540 1287 2001 6889 8160 0003.

KALENDARZ LITURGICZNY
w diecezjach Polski północnej (P.P.)
i szczególne nabożeństwa w kościele pw.
Niepokalanego Serca N.M.P.

CZERWIEC

Litania do Najświętszego Serca Jezusa, s. 96.

1. wt – Św. Anieli Merici, Dziew. – 3 kl. *biały*.
2. śr – Feria – 4 kl. *zielony*. Wsp. św. Marcelina i Piotra, Męczenników, oraz Erazma, Bpa i Męcz. *czerwony*. P.P. Bł. Sadoka i Towarzyszy, Męczenników – 3 kl. *czerwony*.
3. cz – **Uroczystość Najświętszego Ciała Chrystusa (Boże Ciało)** – 1 kl. *biały*. *Święto nakazane w Kościele powsz. Uczestnictwo w procesji – odpust żup*. Pierwszy czwartek miesiąca ku czci Pana naszego Jezusa Chrystusa, Najwyższego Kapłana, modlitwa za kapłanów i o powołania kapłańskie.

10.00 Uroczysta Msza św. z I Komunią św., następnie Procesja Bożego Ciała.

4. pt – Św. Franciszka Caracciolo, Wyzn. – 3 kl. *biały*. Pierwszy piątek miesiąca ku czci Najśw. Serca Jezusa, Msza wotywna – 3 kl. *biały*.

18.00 Msza św., Godzina św.

5. so – Św. Bonifacego, Bpa i Męcz. – 3 kl. *czernony*. Pierwsza sobota miesiąca ku czci Niepokalanego Serca N.M.P., Msza wotywna – 3 kl. *biały*.

18.00 Msza św. śpiewana, czuwanie przy Najśw. Sakramencie do godz. 21.00.

6. n – **2. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.

7. pn – Feria – 4 kl. *zielony*.

8. wt – Feria – 4 kl. *zielony*.

9. śr – Feria – 4 kl. *zielony*. Wsp. śś. Pryma i Felicjana, Męczenników, *czernony*. (Najśw. Maryi Panny, Matki Łaskawej.)

10. cz – Św. Małgorzaty, Królowej i Wdowy – 3 kl. *biały*. P.P. Bł. Bogumiła, Bpa i Wyzn. – 3 kl. *biały*.

18.00 Msza św., Nabożeństwo czerwcowe.

11. pt – **Uroczystość Najświętszego Serca Jezusa** – 1 kl. *biały*. *Akt wynagrodzenia „O Jezuu najśrodszy“ (s. 99) – odpust żup.*

18.00 Uroczysta Msza św., Nabożeństwo czerwcowe.

12. so – Św. Jana z Facundo, Wyzn. – 3 kl. *biały*. Wsp. śś. Bazylidesa, Cyryna, Nabora i Nazariusza, Męczenników, *czernony*.

13. n – **3. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.

14. pn – Św. Bazylego Wielkiego, Bpa, Wyzn. i Dra Kośc. – 3 kl. *biały*.

15. wt – Feria – 4 kl. *zielony*. Wsp. śś. Wita, Modesta i Krescencji, Męczenników, *czernony*. P.P. Bł. Jolanty, Wdowy – 3 kl. *biały*.

16. śr – Feria – 4 kl. *zielony*.

17. cz – Św. Grzegorza Barbarigo, Bpa i Wyzn. – 3 kl. *biały*.

18.00 Msza św., Nabożeństwo czerwcowe.

18. pt – Św. Efrema Syryjczyka, Diakona, Wyzn. i Dra Kośc. – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Marka i Marcelina, Męczenników, *czernony*.

18.00 Msza św., Nabożeństwo czerwcowe.

19. so – Św. Juliany Falconieri, Dziew. – 3 kl. *biały*. Wsp. śś. Gerwazego i Protazego, Męcz. *czernony*.

20. n – **4. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.

21. pn – Św. Alojzego Gonzagi, Wyzn. – 3 kl. *biały*.

22. wt – Św. Paulina (z Noli), Bpa i Wyzn. – 3 kl. *biały*. P.P. (Śś. Dziesięciu Tysięcy Męczenników, *czernony*.)

23. śr – **Wigilia Narodzenia św. Jana Chrzcziciela** – 2 kl. *fioletony*.

24. cz – **Narodzenie św. Jana Chrzcziciela** – 1 kl. *biały*.

18.00 Msza św. śpiewana.

25. pt – Św. Wilhelma, Opata – 3 kl. *biały*.

18.00 Msza św., Nabożeństwo czerwcowe.

26. so – Śś. Jana i Pawła, Męczenników – 3 kl. *czernony*.

27. n – **5. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*. P.P. *W diec. pelplińskiej: Najśw. Maryi Panny Nieustającej Pomocy, Głównej Patronki diec.* – 1 kl. *biały*. Wsp. niedzieli.

28. pn – **Wigilia św. Apostołów Piotra i Pawła** – 2 kl. *fioletony*.

29. wt – **Śś. Piotra i Pawła, Apostołów** – 1 kl. *czerwony*. *Nakazane święto w Kościele Powsz. Nawiedzenie bazyliki lub katedry – odpust żup.*

18.00 Uroczysta Msza św.

30. śr – Wspomnienie św. Pawła, Apostoła – 3 kl. *czerwony*. Wsp. św. Piotra, Apostoła.

18.00 Msza św., Nabożeństwo czerwcowe.

LIPIEC

Litania do Najdroższej Krwi Jezusowej, s. 102.

1. cz – **Uroczystość Najdroższej Krwi P.N. Jezusa Chrystusa** – 1 kl. *czerwony*. Pierwszy czwartek miesiąca ku czci Pana naszego Jezusa Chrystusa, Najwyższego Kapłana, modlitwa za kapłanów i o powołania kapłańskie.

18.00 Uroczysta Msza św.

2. pt – **Nawiedzenie Najśw. Maryi Panny** – 2 kl. *biały*. Wsp. św. Processa i Martyniana, Męczenników, *czerwony*. Pierwszy piątek miesiąca ku czci Najśw. Serca Jezusa.

18.00 Msza św., Godzina św.

3. so – Św. Ireneusza, Bpa i Męcz. – 3 kl. *czerwony*. P.P. *W archid. gdańskiej i szczecińsko-kamińskiej, diec. pelplińskiej i koszalińsko-kołobrzeskiej: Św. Ottona, Bpa i Wyzn., Głównego Patrona Pomorza* – 1 kl. *biały*. Pierwsza sobota miesiąca ku czci Niepokalanego Serca N.M.P., Msza wotywna – 3 kl. *biały*.

18.00 Uroczysta Msza św., czuwanie przy Najśw. Sakramencie do godz. 21.00.

4. n – **6. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.

5. pn – Św. Antoniego Marii Zaccaria, Wyzn. – 3 kl. *biały*.

6. wt – FERIA – 4 kl. *zielony*. (Św. Marii Goretti, Dziew. i Męcz.)

7. śr – Śś. Cyryla i Metodego, Biskupów i Wyznawców – 3 kl. *biały*.

8. cz – Św. Elżbiety (Portugalskiej), Królowej i Wdowy – 3 kl. *biały*.

9. pt – FERIA – 4 kl. *zielony*.

10. so – Siedmiu św. Braci Męczenników oraz św. Rufiny i Sekundy, Dziewic i Męczennic – 3 kl. *czerwony*.

11. n – **7. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.

12. pn – Św. Jana Gwalberta, Opata – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Nabora i Feliksa, Męczenników, *czerwony*.

13. wt – FERIA – 4 kl. *zielony*. P.P. Śś. Andrzeja Świerada i Benedykta, Wyznawców – 3 kl. *biały*.

14. śr – Św. Bonawentury, Bpa, Wyzn. i Dra Kośc. – 3 kl. *biały*.
15. cz – Św. Henryka, Cesarza i Wyzn. – 3 kl. *biały*. P.P. Św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, Bpa i Męcz. – 3 kl. *czerwony*. *W diec. łomżyńskiej: Św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, Bpa i Męcz., Głównego Patrona diecezji – 1 kl. czerwony. W archid. warmińskiej: Św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, Bpa i Męcz., Drugiego Patrona archid.* – 2 kl. *czerwony*.
16. pt – Feria – 4 kl. *zielony*. Wsp. Najśw. Maryi Panny z Góry Karmelu (Matki Bożej Szkaplerznej), *biały*.
17. so – Wsp. N.M.P. w sobotę – 4 kl. *biały*. Wsp. św. Aleksego, Wyzn. *biały*. (Pokory Najśw. Maryi Panny.)
-

18. n – **8. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.
19. pn – Św. Wincentego a Paulo, Wyzn. – 3 kl. *biały*.
20. wt – Św. Hieronima Emiliani, Wyzn. – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Małgorzaty, Dziew. i Męcz. *czerwony*. P.P. Bł. Czesława (Odrowąża), Wyzn. – 3 kl. *biały*.
21. śr – Św. Wawrzyńca z Brindisi, Wyzn. i Dra Kośc. – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Praksedy, Dziew. *biały*.
22. cz – Św. Marii Magdaleny, Pokutnicy – 3 kl. *biały*.
23. pt – Św. Apolinarego, Bpa i Męcz. – 3 kl. *czerwony*. Wsp. św. Liboriusza, Bpa i Wyzn. *biały*.
24. so – Wsp. N.M.P. w sobotę – 4 kl. *biały*. Wsp. św. Krystyny, Dziew. i Męcz. *czerwony*. (Najśw. Maryi Panny, Matki Miłosierdzia.) P.P. Bł. Kingi (Kunegundy), Księżniczki i Dziew. – 3 kl. *biały*.
-

25. n – **9. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*. Wsp. Św. Jakuba (Starszego), Apostoła.
26. pn – **Św. Anny, Matki Najśw. Maryi Panny** – 2 kl. *biały*.
27. wt – Feria – 4 kl. *zielony*. Wsp. św. Pantaleona, Męcz. *czerwony*.
28. śr – Śś. Nazariusza i Celsa, Męczenników, Wiktora I, Pap. i Męcz., oraz Innocentego I, Pap. i Wyzn. – 3 kl. *czerwony*.
29. cz – Św. Marty, Dziew. – 3 kl. *biały*. Wsp. śś. Feliksa, Symplicjusza, Faustyna i Beatryczy, Męczenników, *czerwony*.
30. pt – Feria – 4 kl. *zielony*. Wsp. śś. Abdona i Sennena, Męczenników, *czerwony*.
31. so – Św. Ignacego (de Loyola), Wyzn. – 3 kl. *biały*. *Nawiedzenie kościoła jezuitów – odpust żup.*

KAPŁANI PRZEORATU

- ☞ ks. przeor Edmund Naujokaitis, p. el. ks.edmund@piusx.org.pl, tel. 889-501363.
☞ ks. Edward Wesolek, p. el. kswesolek@gmail.com, tel. 608-232673.
☞ ks. Raivo Kokis, p. el. ks.raivo@piusx.org.pl, tel. 58-6297509.

ul. Wiclińska 11, 81-578 GDYNIA Dąbrowa

tel. 58-6297509, faks 58-6295146

p. el. gdynia@piusx.org.pl, str. int. <http://www.piusx.org.pl>, <http://gdynia.piusx.org.pl>

Księgarnia wysyłkowa: www.tedeum.pl

— ✻ —

OGÓLNY PORZĄDEK NABOŻEŃSTW

✻ NIEDZIELE I ŚWIĘTA

9.00 – Godzinki i Różaniec św. (możliwość przystąpienia do spowiedzi).

10.00 – Uroczysta Msza św.

Po Mszy św.: - I i III niedziela miesiąca: katecheza dla dorosłych,

- co niedziela: katecheza dla dzieci.

✻ PONIEDZIAŁEK–SOBOTA

17.40 – Możliwość przystąpienia do spowiedzi.

18.00 – Msza św. recytowana (w dniu 1 klasy – śpiewana).

Wyłącznie po Mszy św. recytowanej:

- czwartki: wystawienie Najśw. Sakramentu z Różańcem św.

- inne dni: Różaniec św.

PIERWSZE PIĄTKI MIESIĄCA

18.00 – Msza św. recytowana, Godzina św.

PIERWSZE SOBOTY MIESIĄCA

18.00 – Msza św. śpiewana, czuwanie przy Najśw. Sakramencie do 21.00.

— ✻ —

DOJAZD DO NASZEGO KOŚCIOŁA (przystanek „Dąbrowa Tesco”)

✻ Spod dworca głównego PKP w Gdyni – T 23, T 24, A R, A 147 lub A 172.

✻ Spod II LO im. Chrobrego przy al. Niepodległości w Sopocie – A 181 lub T 31.

W obu powyższych przypadkach należy jechać w kierunku Kacze Buki.

✻ Inne trolejbusy z Gdyni: 27, 29, autobusy: K, X, 177, 180.

✻ Z ul. Obrońców Westerplatte w Gdańsku Oliwie (k. pętli tramwajowej) – A 171.

Wyszukiwanie połączeń: <http://www.zkmgdynia.pl/rozklady/przystan.htm>

— ✻ —

SERDECZNE BÓG ZAPŁAĆ! ZA WSZELKĄ POMOC OKAZANĄ PRZEORATOWI PW. NIEPOKALANEGO SERCA N.M.P.!

Fundacja im. O. Damiana de Veuster, ul. Garncarska 32, 04-886 Warszawa

Bank Ochrony Środowiska S.A., Nr rach.: 21 1540 1287 2001 6889 8160 0003

OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO PER IMMACULATAM